

2

Na een wandeling van ruim twee uur, door het puin, komen we aan op de afgesproken plek. Mijn broer James stapt uit de auto en omhelst me stevig.

“Godzijdank ben je veilig en redelijk ongedeerd,” zegt hij, zijn stem vol opluchting.

Ik houd hem even vast en merk dat ik langzaam wat rustiger word. “Ik had het niet gered zonder Thomas,” zeg ik, mijn stem breekt bijna. “Hij riep om hulp en zo kwam ik bij hem terecht, net toen een bom vlak bij ons ontplofte.”

Thomas en James geven elkaar een hand.

“Gelukkig heb je een dappere zus,” zegt Thomas, met een glimlach die een beetje het ijs breekt.

James lacht kort en kijkt daarna naar mij. “Dat is ze zeker.”

We stappen in de auto en beginnen de rit naar het studentenhuis in Rotterdam Kralingen-Crooswijk. De zware rookwolken blijven achter ons, de vliegtuigen verdwijnen uit het zicht en langzaam komen mensen weer naar buiten, voorzichtig, alsof ze hun weg terug naar de werkelijkheid zoeken.

Wanneer we de auto uitstappen, voel ik de blikken van mensen op me. Ik hoor fragmenten van gesprekken over wat er gebeurd is en de spanning hangt in de lucht. James neemt ons mee naar binnen en zodra ik de gang in loop, zie ik mezelf in de spiegel. Ik schrik van mijn eigen reflectie. Het is vreemd hoe snel een mens in een paar uur tijd kan veranderen. Ik loop door naar de badkamer, waar ik zie dat er al een bad voor me is klaargemaakt. Het water is warm en voelt heerlijk op mijn vermoeide huid. Terwijl ik me onderdompel, zie ik hoe het water zwart wordt van het stof dat van mijn lichaam komt. De geur van verbrande resten komt weer omhoog en het beeld van de verwoeste stad trekt weer voor mijn ogen. Ik voel me misselijk, het lijkt alsof de beelden die ik gezien heb me niet los willen laten.

Na een half uur stap ik uit het bad en kijk weer in de spiegel. Net als ik me wil aankleden, klinkt er zacht geklop op de deur en hoor ik Thomas' stem.

“Ben je oké? Het is zo stil daarbinnen.”

Ik kijk naar de deur en begin te stotteren. “Ja, ik ben oké, ik kom er zo aan en dan kun jij jezelf opfrissen.”

Thomas geeft aan dat hij niet meer naar de badkamer hoeft en dat hij beneden op me wacht. Even voel ik iets vreemds door me heen trekken, een gevoel van geluk misschien. Het is moeilijk te plaatsen, maar ik kan niet ontkennen dat ik me op de een of andere manier op mijn gemak voel.

Snel kleed ik me aan in de kleren die voor me neergelegd zijn en ik loop naar beneden.

“Ik heb thee gezet,” zegt James zodra hij me de keuken in ziet lopen.

Het is een kleine, gezellige ruimte. Er hangt een sfeer die ik niet had verwacht, maar die me wel doet denken aan ons ouderlijk huis, alsof James geprobeerd heeft diezelfde warmte in zijn studentenhuis te brengen. Ik ga aan de keukentafel zitten, mijn handen rond de mok geklemd. Maar mijn gedachten blijven bij alles wat ik die middag heb gezien. Hoe ik ook mijn best doe om mijn hoofd leeg te maken, het lukt niet.

“Je hebt geluk dat je hem tegenkwam en dat jullie elkaar hebben gered uit de chaos,” zegt James, zijn stem zacht maar serieus.

Ik kijk naar hem, maar kan geen woord uitbrengen.

“Ik heb geluk gehad dat Amelia mij kwam helpen,” zegt Thomas, die naast me komt zitten.

Hij kijkt me aan en ik kan alleen maar naar zijn ogen en glimlach staren. Het voelt veilig, als een deken die me omhult in deze onzekere tijden.

“We hebben zeker geluk gehad,” zeg ik uiteindelijk, “dat we elkaar gevonden hebben in die dertien minuten van chaos, waarin de bommen vielen, mensen door de straten renden, schreeuwden en huilden. De geur van verbrande resten en de hitte van het vuur, terwijl de stad in brand stond. Dertien minuten duurde het, dertien minuten die ons leven voorgoed hebben veranderd.” Ik kijk naar Thomas en James, maar voel me vreemd genoeg emotioneel. Alles wat ik voel, is een zware leegte, een mengeling van adrenaline en vermoeidheid.

En dan komen er wat huisgenoten van James de keuken binnen. James stelt ons aan hen voor en vertelt kort wat er gebeurd is. De sfeer is rustig, maar de

gesprekken gaan door. Na een tijdje sta ik op en loop naar de tuin.

Ik ga op het bankje zitten en kijk uit over de Boezemsingel. In de verte zie ik de grote rookwolken nog altijd hangen, boven de stad die ik zo goed kende, de stad waar ik had gewoond. Mijn gedachten gaan terug naar gisteravond, naar mijn laatste optreden. De zaal was uitverkocht, het orkest speelde de mooiste liederen, de andere leden van de opera gaven hun beste prestaties en het publiek stond op voor een staande ovatie na het laatste nummer. Die avond leek nu zo ver weg in een tijd van onschuld en een normaal leven.

“Een kwartje voor je gedachten,” hoor ik ineens de zachte stem van Thomas.

Ik kijk op en zie zijn mooie blauwe ogen. Mijn wangen worden rood, ik voel een warm gevoel in mijn buik. “Ik dacht even terug aan gisteren,” zeg ik. “Niet echt iets speciaals. Sorry dat je nu niet naar huis kan en hopelijk is je zus oké.”

Thomas lacht zachtjes. “Gelukkig woont ze buiten de stad, dus haar gezin is veilig. En ik vind het niet erg om nog niet naar huis te gaan. Zo heb ik alle tijd om jou beter te leren kennen.”

De avond valt en de lichten in de straat gaan aan. Buiten is het onrustig en op de radio blijft de melding komen dat we in oorlog zijn. Alles is veranderd. De tijd van leven is plotseling omgeslagen naar de tijd van overleven.